

er nødvendigt, for at saadanne Afgifter vedblivende kunne opkræves af Havnenaadet, men deraf følger ikke, at det bliver en Statsafgift; thi det er en Afgift, der ikke findes paa Finantsloven, der ikke gaar ind i Statskassen og ikke findes paa Statsbudgettet, men gaar ind i Havnesevens Kasse og findes opført mellem Havnesevens øvrige særlige Indtægter. Nei, det er saa, at Kjøbenhavns Havn er ligesom andre Havne en kommunal Havn; men paa Grund af sit værdifulde eller blandede Forhold, et Forhold, der skyldes Hensynet til Drøghavnen, er den stillet særlig under Indenrigsministeriets Myndighed; selve dens Ledelse derimod ligger ikke under Staten, dens Indtægter ere ikke Statens, og heller ikke dens Udgifter ere Statens. Det er altsaa urigtigt, at Kjøbenhavns Havn skulde være en Statshavn. Men hvis det nu var rigtigt, hvad skulde det saa hjælpe det ærede Medlem? Hvis det var rigtigt, at Havnen var Statens og Havnesevenet en Statsinstitution, og der altsaa her var afsluttet en Kontrakt mellem Krigsministeren og Indenrigsministeren, saa vilde det jo altsaa sige, at Krigsministeren havde til Noget, som det ærede Medlem paastaar er en Statsindretning, overdraget disse værdifulde Grunde, mod at Indenrigsministeren skulde paatage sig at bygge Fortet; men hvorledes naae vi saa til, at Fortet ingenting koster? Saa koster Fortet jo, hvad Indenrigsministeren har paataget sig at bygge det for, saa koster det Underlaget; hvorledes det ærede Medlem end vender og dreier det, kommer Fortet til at koste Noget enten paa den ene eller den anden Maade. Paa den ene Side: Opfatte vi Tingene, som den ligger for, nemlig, at Kjøbenhavns Havns Indtægter og Udgifter ikke ere Statens Indtægter og Udgifter, altsaa Noget, hvorover Staten ingen Raadighed har, undtagen forsaavidt vi kunne give visse Lovregler for, hvad der maa opkræves osv., saa har Staten gjort en meget slet Handel, idet den for at faae et Fort har offret betydelige Arealer og Værdier. Opfatte vi det paa den Maade, som det ærede Medlem vil have det opfattet, saa stiller Sagen sig saaledes, at Staten, Indenrigsministeriet, har paataget sig den Forpligtelse at bygge et Fort, altsaa paataget sig fra Statens Side en yderligere Udgift til Opførelse af faste Forter omkring Kjøbenhavn, Forter, som ikke have været der før. I begge Tilfælde er hele den Historie, vi hørte ved 2den Behandling om, at dette Fort ikke kostede en Dre, fuldstændig blejst bort; thi det koster os i Virkeligheden ikke blot mange Dre, men mange, mange Tusinde Kroner, hvorledes vi saa end vende og dreie det. Det staar fuldstændig fast, at det, som her er gjort, er, hvorledes man saa end opfatter Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Havn, en betydelig Transaktion, som, for at forsøge de faste Værker ved Kjøbenhavns Søforsvar, medfører betydelige Udgifter for Statskassen. Nu siger det ærede Medlem (Berg), at man ikke har Noget at

bebrejde Krigsministeren, da han har handlet fuldstændig loyalt ifølge Bevillingen fra ifjor. Jeg maa imidlertid her bede det ærede Medlem om at sondre imellem to Ting. Naar Krigsministeren af den Kanonbevilling, som blev given ifjor, har benyttet en vis Sum udover de i 1877—78 bevilgede 5,000 Kroner, nemlig henved 80,000 Kr. til at forstærke Kalkbrænderifortet, da har han handlet loyalt, da har han handlet saaledes, som det ærede Medlem fra Beile Amts 2den Valgkreds og de, der stemte med ham ifjor, have givet Ministeren Bemyndigelse til. Det er rigtigt, men vi have ingen Andel deri, thi vi stemte derimod, fordi vi ikke paa nogen Maade vilde være med til at give Bemyndigelse til at bygge et nyt fast Fort eller til at udvide dette Fort. Vi gjorde ifjor opmærksom paa, at dette vilde blive Følgen deraf, men det ærede Medlem vilde dengang ikke indrømme dette. Jeg skal indrømme den høitærede Minister, at efter de Oplysninger, som han ifjor gav Finantsudvalgets Medlemmer, og som have foreligget os Alle, har han af dem, som ifjor stemte for Kanonbevillingen, faaet Bemyndigelse til af Kanonbevillingen at anvende 80,000 Kr. til derved at bygge et Fort. (Berg: Det staar i Overfløjet). Ja, men det vilde det ærede Medlem ikke gaa ind paa ifjor; det glæder mig, at han nu erkjender det. Hvad derimod den høitærede Minister ikke har handlet konstitutionel rigtigt i, er i den Transaktion, som han har foretaget ved Flytningen af Fortet. Det, som Ministeren ifjor fik Ret til, var nemlig til at udvide og forstærke det bestaaende Fort, men han havde ikke Ret til at afhænde af Statens Aktiver. (Berg: Det er jo kun Vand). Det ærede Medlem synes at leve i en ganske mærkelig naiv Forestilling om, at Vand ikke er Noget værd. Det ærede Medlem tror, at det skal være tørt for at være Noget værd. Jeg tilstaar, at det er noget af det mest Forbauende, som jeg har hørt, at det ærede Medlem, som i saa mange Aar har været Ordfører for Finantsudvalget, kan leve i den Forestilling, at et Aktiv kun har Værdi, naar det er tørrt, eller at han for Alvor kan tro, at noget Menneffe vil tro ham, naar han siger noget Saadant. Det, hvori Krigsministeren altsaa ikke har handlet korrekt, er deri, at han har foretaget en Afhændelse af et Statsaktiv, og det, som Indenrigsministeren — naar vi tage det paa den anden Maade — ikke har handlet korrekt i, er, at han har paataget sig og forpligtet sig til at bygge Fortet. Hele denne Disposition over endel af Statens Formue er Noget, hvortil Ministeren ingen Bemyndigelse har faaet ved Kanonbevillingen ifjor; det er Noget, hvortil han selv har taget sig Bemyndigelse iaar. Det er Indenrigsministeren, der har paataget sig Forpligtelsen, og Krigsministeren, som har afstaaet Grunden, hvorved han altsaa har gjort det muligt for Havnesevenet uden Bederlag at faae disse Grunde til